

NØRRE GYMNASIUM

Karen Kjærs Skole

1818 - 7. november - 1968

København 1968

Atmosfæren på Nørre G

Af Bernard Eric Jensen, student 1963

Nørre G. fejrer i år et jubilæum. Men hvad er det Nørre G., der skal fejres? En gammel uddannelsesinstitution! Som enhver anden institution er Nørre G. skabt og skabes stadig ved sammenspillet mellem mange forskelligartede faktorer. Først selvfølgelig de grundlæggende materielle så som bygningerne selv, kvarteret, inventaret, og hertil dem, der ejer et stænk af ånd, nemlig for eksempel malerierne, de gamle kobberstik, bøgerne, fysiklokalernes sindrige apparatur og så videre. Vigtigst er dog de menneskelige faktorer med lærerkollegiet i spidsen, hvis daglige virke muliggøres af det øvrige personale så som pedel, sekretær, og hvis betydning er nøje betinget af, at der findes en stor, til stadighed sig ændrende elevmasse.

Når alle disse forskellige elementer virker sammen, spilles ud mod hinanden, kolliderer og måske en enkelt gang imellem indgår i en harmoni, da dannes der et helhedsindtryk – det, der fornemmes som atmosfæren – eller det, der med et modeudtryk ville kaldes: klimaet på arbejdspladsen. Det må være dette lidt ubestemmelige fænomen, der skal mindes ved et jubilæum. Alle, der har haft tilknytning til Nørre G., kender det så godt, men ikke desto mindre er det så godt som umuligt nøjagtigt at beskrive. Dog skal et beskedent forsøg på en lille indkredsning gøres her.

Til trods for at Nørre G. befinder sig midt inde i storbyen, var det alligevel langt mere miljøet fra landsbyen, der herskede, end det urbaniserede samfunds mentalitet. Strømliniet har Nørre G. aldrig været, og opfattes som nogen effektiv og velsmurt maskine kan det heller ikke. Vi genfinder da også mange af landsbyens karaktertræk. Af en uddannelsesinstitution i 1960'erne var den ganske lille, hvilket havde til følge, at alle stort set kendte hinanden, og dette havde betydningsfulde konsekvenser. Den vigtigste var vel nok følelsen af en vis intimitet. Som oftest den behagelige form for intimitet. Den, der er med til at give det menneskelige samvær de personlige dimensioner og ligesom modvirker den funktionelle måde at forholde sig til hinanden på. Nægtes kan det alligevel ikke, at denne intimitet også kunne blive den nærgående, lidt påtrængende, og da savnedes den ro og beskyttelse, som er anonymitetens gode side.

Det landsbyprægede kom også på anden måde til udtryk. I virkeligheden var Nørre G. et utroligt velordnet mini-samfund. Hvis min hukommelse ikke svigter mig, så sansede jeg i min gymnasietid tydeligt Nørre G.'s skjulte hierarkiske struktur. Enhver lærte hurtigt sin plads at kende inden for systemets rammer. Dog var disse rammer ikke som for eksempel militærets: åbenbare og prangende – nej, tværtimod virkede de som stiltiende forventninger – var nærmest uudtalte krav, der hang i luften og på afgørende vis var med til at skabe den særlige atmosfære. Sikkert på grund af Nørre G.'s fortid forenedes her på en særegen måde adskillige matriarkalske elementer med tydelige patriarkalske træk til en ikke helt modsætningsfri blanding. Det patroniserende var klart et væsens-træk ved Nørre G.! Ikke så meget i denne holdnings mere negative fremtrædelsesform, der er lig med formynderkabsmentaliteten. Meget mere som et oprigtigt forsøg på at være hjælpende, udviklende, beskyttende.

Rygraden i denne atmosfære skabtes af lærerkollegiet. Som så meget andet på Nørre G. var dette modsætningsfyldt. Ligesom der var skarpe kontraster mellem bygningernes ydre, farverne på væggene og så den meget moderne, abstrakte og farverige kunst, der udsmykkede skolen, således udgjorde lærerne også et kontrastfyldt spektrum af mennesketyper. Hver især havde sit særpræg – var egenartet, dog uden den mængde excentricitet, der ville gøre dem til sande originaler. Indstillingen var gennemgående liberal. Alligevel var det vel den form for moderat liberalisme, der dybest set synes at have sine skjulte rødder fæstet i en afbalanceret konservatisme, der i form af reaktionens sorte hoved – i hvert fald i elevernes øjne – fra tid til anden stak frem.

Min gymnasietid faldt sammen med de første år af Jørgen Andersens rektorat. Jeg ved, at dette var tilfældet, men fornemmede det aldrig – sådan at forstå, at han af nytillkomne ikke sansedes som en fremmed. Dette skyldes sikkert, at Jørgen Andersen på mange måder var kongenial med atmosfæren, men peger i øvrigt på et andet vigtigt træk, nemlig lærerkollegiets evne til at indoptage nye elementer og dertil en vis villighed til at lade sig forme af det nye. Dette hænger ganske givet sammen med den sikkerhed, som er alderens og traditionens kendetegn, men vidner også om noget centralt ved lærerkollegiet – dets menneskevenlighed. For selv om lærerne var og stadig er en gruppe statsansatte funktionæ-

rer, så var de trods alt en række bevidste miljøskabere, der gerne gjorde lidt ekstra for at gymnasietiden blev en positiv oplevelse. Det er mit indtryk, at det blev den da også for største part af eleverne, men i den lille rest ligger der en stadig udfordring!

Nørre G. ligger godt skjult midt inde i Nørrebros gamle boligmasse – i et kvarter, der på mange måder forekommer saneringsmodent. Det landsbyagtige hænger sikkert sammen hermed. Personligt tror jeg, at den menneskelige varme, der jo fandtes på Nørre G., også i høj grad var betinget af omgivelserne. Baggårdene summede som oftest med liv – også med dets ubehagelige lyde som for eksempel savværkets forstyrrende larm. Sikkert er det, at jeg aldrig på Nørrebro følte mig henvist til noget, der kunne lignede med de moderne „sovebyer“ eller de karakterløse villakvarterer.

Al den tid, jeg har kendt Nørre G., erindrings jeg en stemning af forventning. Et håb svævende vedvarende over vandene. Håbet om udflytning og nybygning. Dette håb var kilden til både store visioner og mange skuffelser. Inden det næste værdige jubilæum skal fejres, er håbet sikkert og i hvert fald forhåbentligt gået i opfyldelse. Men lige så sikkert – forekommer det mig – vil meget af atmosfæren fra det Nørre G., som vi kendte, forsvinde og kun være erindring – dog værdifuld som sådan. Ved et jubilæum skues der mest tilbage, men fremtiden har også krav på interesse. Selv om meget af det, som de fleste vil identificere med kernen i Nørre G., forsvinder ved en udflytning, bør ingen dog forfalde til virkelig nostalgiske stemninger. Det nye indeholder så store og rige muligheder, at der vil kunne skabes en virkelig ny atmosfære – og måske et endnu bedre arbejdsklima! Måske æres jubilæum bedst ved at man alvorligt hævder, at der er adskilligt i arven, der bliver tungt at løfte, men mon ikke det alligevel skulle lykkes?

Tilbageblik over min skolegang

Af Marianne Mylius, student 1968

I sommeren 1963 fik jeg at vide, at jeg skulle begynde i første real på Nørre G. efter sommerferien. Jeg var ikke afgjort begejstret for at skulle gå på Karen Kjærs pigeskole, som var det eneste navn, folk kendte skolen under. Lige frem indbydende så den